

BEJÈGIAI

3.

– Senukas nepabėgo iš jokių globos namų. Vakar paskambinau į visas sveikatos priežiūros ir globos įstaigas, – pasakė Sari Anai.

Buvo penkios minutės po aštuonių. Smurtinių nusikaltimų skyrius pradėjo kasdienį darbą, užė kopijavimo ir kavos aparatai, kabinetuose įsižiebė šviesos, iš miego budo kompiuteriai, išorėje viskas atrodė taip, kaip ir kituose biuruose. Nebuvo nieko, iš ko galėtum spręsti, kad šiuose nykiuose, paprastais baldais apstatytuose kambariuose buvo tyrinėjami tamsiausiuose žmogaus sielos užkampiuose užgimę, dažnai šiurpinantys nusikaltimai.

– Kaip gaila. Vadinasi, jis išėjo iš savo namų. Tikėkimės, kad netrukus tai pastebės kuris nors giminaitis, – vylėsi Ana.

– Tikėkimės. Prisiminiau porą mumijomis pavirtusių senukų. Niekam nepastebėjus, jie išgulėjo negyvi savo namuose daugybę metų.

Sari nusiziovavo. Vaikai pabudo penktą valandą ryto ir pradėjo žaisti.

– Tokie atvejai – tik retos išimtys. Praeis kelios dienos ir kas nors, susirūpinęs dėl dingusio senuko, paskambins. Tikriausiai jau šiandien.

– Tikiuosi. Beje, vakar aplankiau Rauną, – pasakė Sari.

– Kaip jis laikosi?

– Iki balandžio galo bus nedarbingumo atostogose. Porą kartų per savaitę lankosi pas fizioterapeutą. Sveikata pamažu gerėja, bet rehabilitacija dar užtruks. Atrodo, kad ji nuolatos kamuoja kairiojo kelio skausmai, ir tai, regis, bus silpna vieta visą likusį gyvenimą.

Vyresnysis tyrėjas Raunas Forsmanas rimtai susižeidė praėjusį rudenį, kai jo vairuojamas automobilis atsitrenkė į briedį. Ana prisiminė, kaip bendradarbis atrodė Pirmosios pagalbos skyriaus lovoje iškart po nelaimės, kaip troško atsirasti jo vietoje, ištikta komos, nugrimzdusi į amžiną miegą. Aną nukrėtė šiurpas. Tuo metu ją taip kankino nemiga ir nuovargis, kad jau buvo pradėjusi abejoti, ar pajėgs dirbti policijoje.

– Pamirškite apie Achilo kulną, nuo šiol jis vadinsis „Forsmano keliu“, – į pokalbį įsiterpė biuro virtuvėlėje pasirodęs Nilsas. Jo tamsūs plaukai po nakties buvo pasišiaušę. *Nilsas visai simpatiškas*, – pastebėjo Ana ir slapta žvilgtelėjo į ant kairės rankos piršto blizgantį auksinį žiedą.

– O kaip laikosi Nina? – paklausė Ana.

– Jos nebuvo namuose. Nenorėjau kamantinėti. Bet mergaitės gerokai užtelėjo. Raunas siunčia visiems linkėjimų ir kviečia užsukti į svečius. Nueikite jo aplankyti. Matyti, kad vargšui baisiai nuobodu.

– Tikrai reikėtų aplankyti, – pasakė Nilsas.

– Taip, tikrai, – pritarė Ana, nors žinojo neisianti.

– Kur Eskas? – pasiteiravo Nilsas.

– Pasirodė čia jau prieš septynias ir ėmėsi bylos, kuriai tirti NTB paprašė pagalbos.

– Kokios bylos?

– Kažkokia gauja iš užsienio bando įsitvirtinti Suomijoje, – atsakė Sari.

– Tik to mums ir trūko, – tarė Nilsas. – Tikiuosi, jiems neprireiks mano pagalbos.

– Vargu ar prireiks. Vos spėjame tvarkytis su vietinėmis baidkerių gaujomis, – pasiskundė Sari ir vėl nusižiovavo.

Ana nuėjo į savo kabinetą ir įsijungė kompiuterį. Reikėjo parašyti porą ataskaitų, o po pietų laukė vieno įtariamąjo užpuolimo ir prievartos panaudojimu apklausa. Nieko ypatingo. Tikrai suspės viską atlikti. *O ką galėčiau nuveikti vakare?* – susimąstė ji. Vienišas penktadienio vakaras vienišame bute nelabai viliojo. *Gal eiti į miestą, į barą? Galėtų pasikviesti Linėją Markulą kartu.*

Po Kalėdų Ana nebuvo nė karto išėjusi pasižmonėti. Prieš akis dar vienas savaitgalis, kurio metu daugiau nieko neveiks, tik sportuos ir lauks pirmadienio ryto. Nejaugi šią vasarą jai iš tikrųjų sueis trisdešimt vieni? Ji jautėsi daug vyresnė; viena koja priemiesčio buto kape. Ilgėjosi nerūpestingos Rekos draugijos. Kasdienių pokalbių apie paprastus dalykus. Ilgų pasivaikščiojimų po tarp Zimoničo ir Velebito atsiveriančią puštą*, vietinių vadinamą *járás*, kurioje ganosi avys, sumaniai genamos paskui bandą einančio piemens ir aviganių. Kraštovaizdis būtų toks pats, kaip prieš šimtmetį, jeigu piemuo retkarčiais nepaimtų į rankas mobiliojo telefono, nesiklausytų muzikos per ausinuką ir jeigu kelio nepastotų į stepę įsirėžę arimai, į kuriuos galima įžengti tik traktoriumi. Puštą lopinėlis po lopinėlio užėmė dirbami laukai, ūkininkai suardavo juos gruodžio mėnesį. Nyko ganyklos, net ir laukiniai žvėrys nebesijautė plikuose laukuose kaip namie, o piemenys skambindavo mobiliuoju telefonu, ieškodami geresnių darbo pasiūlymų.

Pasigirdo beldimas į Anos duris. Į vidų įžengė Virkunenas.

– Vakar vakare į šalia Ketoniemio esantį mišką buvo iškviešti patruliai. Jie rado ten peilį ir labai daug kraujo. Lyg skerdykloje.

– Ar tai reiškia, kad turėsime daugiau darbo? – paklausė Ana.

– Visko gali būti. Teismo ekspertai jau išvažiavo ten.

– Gal ten buvo nužudytas koks gyvūnas? Arba kas nors susimušė ir buvo sužeistas?

* Pušta – bemiškė, žole apaugusi Vengrijos stepė, kurioje ganomi galvijai.

– Kol kas negavome nė vieno pranešimo apie užpuolimą.
 – Jeigu ten susimušė girtuokliai, kažin, ar jie apie tai praneš.
 – Bet ten girtuokliai nesišlaisto. Ketonėmis – ramus rajonas, be to, peilis rastas miško gilumoje.
 – Kartais ir tokiose vietose žmonės mėgsta išgerti.
 – Šiaip ar taip, paskambink į visas ligonines ir paklausk, ar į jas nesikreipė kas nors su durtine žaizda. Taip pat patikrink visus sveikatos centrus.

– Sari neseniai skambino į juos dėl suvažinėto senuko. Prakeikimas, jeigu būtume tai žinoję, ji būtų galėjusi kartu pasidomėti ir apie tai.

– Informacija mus ką tik pasiekė. Ar galėtum padaryti tai šiandien?

– Gerai.

– Kaip tau šiaip sekasi?

– Kas?

– Apskritai. Darbas, gyvenimas?

Ana suglumo. Ji neįtūtė artimo ryšio su Virkunenu, nors kartą ir turėjo papasakoti jam apie save tai, apie ką nenorėjo su niekuo kalbėti. Sausio mėnesį, kai baigėsi bandomasis laikotarpis, Virkunenas paklausė jos apie nemigą, vaikystėje patirtus panikos priepuolius ir daugybę kitų dalykų. Apie praeitį. Apie ateities planus. Po to pokalbio Ana ilgai mąstė, ar apskritai jų turi.

– Viskas gerai, – atsakė ji ir nusišypsojo. *Ir tai iš tikrųjų tiesa*, – pagalvojo ji. – *Neturiu jokių bėdų.*

Suskambo Anos mobilusis telefonas. Ekrane mirksėjo nepažįstamas numeris. Pamojęs ranka Virkunenas išėjo iš jos kabineto.

– Feketė Ana, – atsiliepė Ana oficialiu balso tonu.

– *Szia, Ana. Itt Gabi, Gabriela, emlékszel?**

* Labas, Ana. Čia Gabi, Gabriela, ar prisimeni mane? (*Veng.*)

Kaip būtų galėjusi pamiršti? Juk apklausė Gabrielą vos vakar. Po apklausos mergina buvo paleista. Remiantis pradiniais skaičiavimais, nustatyta, kad jos vairuojamas automobilis važiavo maždaug aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu. Atsižvelgiant į oro sąlygas, ji tikrai važiavo per greitai, bet, nepaisant to, neviršijo leistino greičio. Sukrėsta Gabrielos *Au pair* šeima išsivežė ją iš komisariato. Gabrielai buvo uždrausta išvykti iš šalies tol, kol nebus baigtas avarijos tyrimas. Merginai akivaizdžiai palengvėjo paaiškėjus, kad neviršijo leistino greičio. Atsisveikindama pasakė, kad kurią nors dieną paskambins Anai, bet ši nesitikėjo sulaukti skambučio taip greitai.

– *Szia, Gabi. Hogy vagy?**

– Yra buvę ir geriau. Laimė, kad Tomis, šeimos, su kuria gyvenu, tėvas, pasiėmė šiandien laisvadienį. Dar nespėjau atsitokėti ir negaliu prižiūrėti vaikų. Naktį nepajėgiau užmigti.

– Tai visiškai normalu, patyrei šoką. Prireiks šiek tiek laiko, bet tikrai palengvės.

– Negaliu nustoti galvojusi, kodėl tas vyras ten gulėjo. Kodėl važiavau būtent tuo keliu? Kodėl klausiausi muzikos?

– Gabi, nusiramink. Atrodo, kad tai buvo tik nelaimingas atsitikimas. Neviršijai leistino greičio, tavo kraujyje nebuvo aptikta alkoholio nei narkotikų pėdsakų, nepadarei nieko blogo, tiesiog nepasisekė. Jei ne tu, kas kitas būtų pervažiavęs tą vyrą.

– Tame kelyje nebuvo kitų automobilių. Nė vieno.

– Tada jis būtų mirtinai sušalęs.

– O gal jis jau buvo negyvas?

– Gabi, jau kalbėjome apie tai. Jeigu vyrą ištiko širdies priepuolis, tai paaiškės per skrodimą.

– Tas vyras, kas jis?

– Dar nežinome.

– Dar nežinote?! – sušuko Gabriela.

* Labas, Gabi. Kaip sekasi? (*Veng.*)

– Praėjo tik viena diena. Kartais tokių bylų tyrimas užtrunka kelias savaites.

Akimirką Gabriela tylėjo. Ana nugirdo triukšmą ir vaikišką balsą, o tada tolimą vyriškio balsą.

– Klausyk, ar galėtume susitikti? – staiga paklausė Gabriela.

– Ką?

– Neoficialiai. Aišku, gavau psichologinės pagalbos linijos ir vertėjo numerį, bet labiau norėčiau pasikalbėti su tavimi. Be to, žinai viską apie tai, kas nutiko. Būtų lengviau apie tai pasikalbėti.

Ana dvejojo. Įsivelti į tiriamo asmens gyvenimą neatrodė gera mintis, tikriausiai tai net draudžiama. Kita vertus, ji suprato Gabrielą. Jeigu pati atsidurtų panašioje padėtyje, veikiausiai irgi prašytų to paties. Ana norėjo padėti mergaitei, kuri nebuvo tikra jos tėvynainė, bet kažkuo vis dėlto panaši į juos. Jos susitarė susitikti devintą valandą, Sibelijaus gatvėje esančiame alubaryje *Irish Corner*.

Baigusi pokalbį ji paprašė Sari visų miesto sveikatos priežiūros įstaigų telefono numerių sąrašo ir pradėjo skambinti į visas iš eilės. Užtruko stebėtinai ilgai, nes įstaigų buvo daug, o pirmasis į skambutį atsiliepęs asmuo niekada negalėdavo suteikti reikiamos informacijos. Galiausiai sužinojo, kad per pastarąją savaitę nebuvo nė vieno paciento su durtinėmis žaizdomis. *Vadinasi, Ketoniemyje buvo nužudytas koks nors gyvūnas*, – pagalvojo Ana. – *Galbūt kas nors nugalabijo savo šunį, nes neturėjo pinigų veterinarui?* Ji žvilgtelėjo į savo kabineto sieninį laikrodį. Dar valanda ir prasidės savaitgalis.

Samis krūptelėjęs praplėšė akis aklinoje tamsoje. Tai, kad pavyko trumpam užmigti, buvo tikras stebuklas, tačiau jo savijauta nuo to nė kiek nepagerėjo. Praėjusią naktį pakilo stiprus vėjas. Jis pūtė iš šiaurės rytų, įsismarkavo kandus šaltis. Žemė apledijo ir pasidarė dar slidesnė nei anksčiau, tačiau po senų

laikraščių antklode buvo stebėtinai šilta. Tomis naktimis, kai neturėdavo, kur prisiglausti, Samis miegodavo užsiklojęs storu popierių sluoksniu tvirto, vėjui atsparaus plastmasinio kiauto užuovėjoje. Ši naktis buvo viena iš jų. Popieriaus rūšiavimo konteineriuose buvo šilta, bet nesaugu. Negalėdavo dažnai naktvoti tame pačiame konteineryje, nes bijojo, kad kas nors jį pastebės ir iškvies policiją. Porą kartų kažkas atėjo, atidarė dangtį, įmetė laikraščius ir, pastebėjęs dėžėje susigūžusį jaunuolį, suriko iš išgąščio. Pakliuvęs į tokią padėtį, Samis nutaisydavo kuo draugiškesnę veido išraišką, pakartodavo kelis kartus žodį *sorry** ir sprukdavo, kiek kojos neša. Du mėnesiai gryno bėgimo. Visas gyvenimas – vien pragariškas bėgimas: nuo policijos, nuo žmonių, nuo abstinencijos sindromo simptomų, nuo radikalių islamistų. Samis nežinojo, ką daryti. Jis neturėjo į ką kreiptis pagalbos. Be to, niekas nepajėgtų slapstyti visą gyvenimą, tik ne tokioje šaltoje šalyje kaip ši. Jautėsi pakliuvęs į spąstus, be menkiausios galimybės ištrūkti, it lapė, suspausta geležinių spąstų gniaužtų. Vis dėlto tai buvo geriau nei gimtinėje laukianti neabejotina mirtis.

Samis nevalgė visą dieną, bet to nepastebėjo, nes narkotikų alkis buvo stipresnis. Po praėjusio vakaro įvykių nusprendė kurį laiką laikytis nuošalyje net ir nuo narkotikų platintojų. Vis dėlto žinojo, kad ilgai taip neiškęs. Privalėjo iš kur nors prasiimti pinigų ir subutekso. O, kad turėtų tiek daug pinigų, kad galėtų nusipirkti dozę, kurios užtektų perdozuoti. Vien subuteksu nepavyktų, reikėtų sumaišyti jį su kuo kitu, bent sauja diazepamų. Per brangu. Jis svajoto apie paskutinę kelionę, derėjosi su giltine šiukšlių konteineriuose, laiptinėse ir rūsiuose. Iš tiesų Samis visiškai nebijojo mirties, tik nenorėjo mirti nuo tų, kurie nužudė jo tėvą, motiną ir brolių, rankos ir tuo suteikti jiems pasitenkinimo.

* Atsiprašau (*angl.*).

Samis klausėsi, kas dedasi kieme, aplink konteinerį. Tyly kaip bažnyčioje. Netoliese esančiame kelyje nesigirdėjo automobilių burzgimo. Iš to buvo galima spręsti, kad šiandien šio kiadienis ir kad artėja vidurnaktis. Jeigu nesijaustų taip bjauriai, galėtų ramiai ilsėtis čia dar daug valandų. Trūkčiojo kojų raumenys, skaudėjo galvą ir pykino. Užudė bjaurų, nuo jo odos tvoskiantį dvoką. Kada paskutinį kartą maudėsi? Samis bandė atsipalaiduoti. Įsivaizdavo, kad yra namuose, savo lovoje. Prisiminimuose ji buvo minkštesnė nei tikrovėje. Jis miego davu su broliu tame pačiame kambarėlyje, kuriame vos tilpo dvi siauros lovos. Tėvai miegodavo ant ištiesiamos svetainės, sujungtos su virtuve, sofas. Daugiau kambarių jie neturėjo. Vis dėlto net ir du kambariai, jeigu jie priklausė tau, atrodė prabanga. O jų namai priklausė tik jiems, tėvas dirbo, jis su broliu lankė mokyklą, tad šiuo atžvilgiu jų šeima turėjo išskirtinai geras sąlygas. Visi mokėjo skaityti, net ir mama. Tėvas tuo labai didžiavosi. Viskas buvo gerai, kol į kaimynystę neatsikraustė nauja šeima. Samis stengėsi apie tai negalvoti. Nuo įsiplieskusios neapykantos pasijustų tik dar blogiau. Jis užmerkė akis ir klausėsi. Jokių žingsnių, jokių automobilių. Tokiu vėlyvu metu žmonės retai kada nešdavo šiukšles. Jis saugus. Ryte, žinoma, reikės išsinešdinti kaip galima anksčiau, kol dar nepasirodė pirmieji į darbą skubantys gyventojai, kurie, bėgdami į autobusų stotelę, išmesdavo į konteinerį šūsnį senų reklaminių skelbimų. Tik kur jis eis? Dvokiančias, viena už kitą baisesnes narkomanų landynes, atgrasesnes net už apverstą Makės butą, kurį retkarčiais sutvarkydavo jo mama, dabar reikėjo aplenkti. Tose keistose vietose, kurių kambariai dėl užtrauktų užuolaidų ir kolektyvinio svaigulio visada skendėdavo tamsoje, buvo nesaugu: kam nors visada pasimaišydavo protas, kas nors bandydavo jį apvogti ir bet kuriuo paros metu galėdavo pasirodyti policija. Pas Makę galėtų užsukti bet kada, bet jo Samis daugiau niekada nenorėjo matyti.

Samiui pradėjo atrodyti, kad vienintelė jam likusi galimybė – eiti iš ryto tiesiai į piceriją *Hazileklek* ir papasakoti Farzadui ir Malikui visą savo apgailėtiną istoriją nuo pradžių iki pabaigos, nenutylint apie nieką, net ir apie narkotikus. Jis nedrįso pasakyti picerijos savininkams to, kad buvo atmestas jo prieglobsčio prašymas, nors tai vieninteliai žmonės, su kuriais palaikė šiekį tokį ryšį. Samis nenorėjo pridaryti jiems bėdų. Be to, jautė gėdą ir nebegalėjo niekuo pasitikėti. Jis buvo įsitikinęs, kad jau niekada nebeapsitikės nė vienu žmogumi šioje žemėje. Tačiau vienas irgi neišgyvens. Jam labai reikėjo pagalbos. Maiso ir poilsio. Sielos ramybės. Pinigų. Subtekso. Ech, kodėl jam reikėjo to prakeikto *subo*? Negi jo padėtis nebuvo pakankamai sudėtinga ir be jo?

Baimė ir nerimas krėtė Samį. Gyvenimas gatvėje ir šaltis dar nebuvo visiškai sustingdęs jo širdies, sąžinės balsas priekaištavo, kad ir kaip stengėsi jį nutildyti. Niekada negalės papasakoti visko draugiškiems picerijos savininkams. Pykinimas sustiprėjo. Jis atsidūrė trigubuose spąstuose, trys jo galūnės įkliuvo į geležinius nasrus ir jų dantys smego giliai į jo blauzdas ir riešą, o aplink sustoję buvę kaimynai kvatojo, spjaudė ir grasino nužudyti, siūlė jam švirkštą su mirtina doze, bet atitraukdavo jį kaskart vis toliau, kai tik jis ištiesdavo savo laisvą ranką. Jiems už nugarų senas, nužudytas vyras spoksojo į jį nustebusiu ir kaltinančiu žvilgsniu, sustingusiu jo pilkose akyse.

Samis laukė prie užpakalinių picerijos *Hazileklek* durų, dar likus šiek tiek laiko iki jai atsidarant. Kieme vaikščiojo žmonės, bet niekas nekreipė į Samį nė menkiausio dėmesio. Picerija veikė šiame name taip seniai, kad jo gyventojai jau buvo pripratę matyti tamsiaodžius žmones vidiniame pastato kieme. Maudulys Samio kojose sustiprėjo, tapo nepakeliamai sunku stovėti vietoje. Galvą varstė toks skausmas, lyg kas badytų peiliu. Pakaitomis tvinkčiojo visi kūno raumenys. Samis pagalvojo, kad turbūt atrodo kaip jo pusbrolis, per sunkų gimdymą sužalotas

Jusufas, kuris gulėdavo namuose, susirietęs lovoje, grimasos iškreiptu veidu. Jis girdėjo, kad Suomijoje neįgalieji taip pat lanko mokyklą, kad jiems, kaip ir sveikiems vaikams, mokslas privalomas. Samiui tai atrodė keista, bet, nepaisant to, mintis jam patiko. Dėl nesuprantamų priežasčių jis visada mėgo Jusufą. Eidavo skaityti pusbroliui knygų ir laikraščių, nors dėdė sakydavo, kad tai tik tuščias laiko švaistymas, kad pusbrolis visiškai nieko nesupranta. Samis buvo kitos nuomonės, taip pat, kaip ir jo teta, kuri išmokė Jusufą parodyti ženklais, kad jam reikia į tualetą, kad jaučia alkį ar šaltį, atsakinėti į klausimus trumpais *taip* ir *ne*, ir kartais Samiui atrodydavo, kad jų bendravimas ir savitarpio supratimas buvo daug sklandesnis nei daugelio laisvai kalbančių žmonių. Jusufo motina rodydavo Samiui savo dėkingumą iškepdama jam gardžių nanų* ir glostydavo Samį, jei tik įmanoma, meilesniu nei jo motinos žvilgsniu.

Vėliau ryšys su pusbrolio šeima nutrūko. Jie buvo priversti išsikraustyti ir dingo beveik tuo pat metu, kai pradėjo persekioti jo šeimą. Samis girdėjo gandų, kad jie išvyko į Karačį, ir ieškojo jų ten.

– Sami!

Pasirodė Malikas ir Farzadas. Jie džiaugsmingai pasisveikino su juo, paspaudė jam ranką, draugiškai patapšnojo per nugarą, bet nepajėgė nuslėpti susirūpinusių žvilgsnių. Jie matė, kad nutiko kažkas blogo, užuodė smarvę ir baimę. Vyrai nusivedė jį į picerijos tarnybines patalpas. Ten Samis papasakojė jiems apie tai, kad buvo atmestas jo prieglobsčio prašymas, kad jau du mėnesius slapstosi ir gyvena baisiomis, atšiauriomis sąlygomis, kad miega, kur papuola, kad yra pavargęs, alkanas, purvinas ir praradęs viltį. Apie subuteksą vis dėlto nutylėjo. Vylėsi, kad jie padės jam; iš tikrųjų buvo tuo beveik įsitikinęs – Malikas ir Farzadas buvo musulmonai, bet ne religiniai

* Nanas – indiška duona, kepama molinėje krosnyje.

fanatikai, kaip daugelis pakistaniečių šiais laikais. Jie duos jam pastogę, maisto ir galbūt net šiek tiek pinigų. Galės nusipirkti už juos mažas dozes subutekso, per kelias savaites sumažins jo vartojimą ir galiausiai visiškai nutrauks. Taip darytų. Staigiai nutraukti vartojimą galėjo būti net pavojinga. Be to, iki šiol nevartojo didelių dozių. Ne daugiau kaip aštuonis miligramus. Leidžiantis į veną, toks kiekis buvo laikomas dideliu, bet kaip buvęs heroino vartotojas galėjo vartoti didesnes dozes. Pirmąją savaitę susileistų keturis miligramus – jis pajuto, kaip vien nuo šios minties burnoje išsiskiria salsvos seilės – tada du miligramus per savaitę, paskui – vieną, po to – pusę, o tada būtų laisvas. Gal vyrai duotų jam buranos ar panakodo*, turbūt pas juos atrastų net kokių nors raminamųjų. Galėtų pasakyti jiems, kad dėl patirto streso susirgo gripu ar ką nors panašaus. Viskas vienaip ar kitaip susitvarkys. Kai galva bus švari, galės planuoti, ką daryti su likusiu gyvenimu. Gal galėtų važiuoti į Švediją? Arba į Angliją. Ten gyveno jo giminės.

Farzadas ir Malikas išėjo į valgomąjį pasikalbėti. Jie žvilgčiojo į laikrodį. Artėjo picerijos atidarymo valanda, o jie net nebuvo pradėję ruošti pietų. Samis laukė tarnybinėse patalpose ir stengėsi atsispirti pagundai pasirausti Farzado ant kėdės paliktame krepšyje ir paieškoti jame piniginių. Jis nebuvo vagis. Apgailėtinas narkomanas ir bevertis pabėgėlis – taip, bet vagis – ne, niekada. Staiga jo sąmonės gelmėse atsimerkė negyvelio akys ir sužiuro į jį.

Farzadas paskambino ir pakvietė pagalbininkę – jauną studentę, kuri retkarčiais dirbdavo picerijoje, o tada ėmė dideliu virtuvės kombainu smulkinti kopūstus. Malikas išvežė Samį į jų butą.

– Galėsi nusimaudyti duše, pavalgyti ir pailsėti, – pasakė jis. – Paklosiu tau lovą ant sofos.

* Populiarūs vaistai nuo skausmo Suomijoje.